

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **M. B.**, bývajúcej v B., zastúpenej Advokátskou kanceláriou B., so sídlom v B., proti žalovaným **1/ S.**, so sídlom v T., **2/ T.**, so sídlom v T., **o určenie neplatnosti zmluvy a vydanie bezdôvodného obohatenia**, vedenej na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 18 C 95/2011, o dovolaní žalovanej 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 19. júna 2013 sp. zn. 24 Co 118/2012, takto

r o z h o d o l :

Z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Trnave z 19. júna 2013 sp. zn. 24 Co 118/2012 v jeho zmeňujúcej časti a vo výroku o trovách konania a vec mu v rozsahu zrušenia vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Trnava rozsudkom zo 7. novembra 2011 č. k. 18 C 95/2011-25 žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala vyslovenia neplatnosti sponzorskej zmluvy a vydania bezdôvodného obohatenia zamietol. Náhradu trov konania žalovaným 1/ a 2/ nepriznal. Súd prvého stupňa svoje rozhodnutie odôvodnil s použitím ustanovenia § 80 písm. c/ O.s.p., § 37 ods. 1 a § 39 OZ vecne tým, že v danom prípade z vykonaného dokazovania dospel k záveru, že napadnutý právny úkon nie je neplatným úkonom a teda nárok žalobkyne nie je dôvodný. Zdôraznil, že v pozvánke na prijímacie konanie bola žalobkyňa oboznámená s projektom sponzorovaného diaľkového päťročného štúdia a to na základe zmluvy o spolupráci uzavretej so S., ktorý mal zaisťovať rozvoj fakulty, technickú a materiálnu stránku štúdia. Žalobkyňa bola oboznámená s výškou príspevku v čl. 4 ods. 2 napadnutej zmluvy, kde bolo jednoznačne dohodnuté, že zo samotného poskytnutia sponzorského príspevku nevyplývajú žiadne nároky, ktoré by poskytovateľovi zabezpečili úspešné pokračovanie v štúdiu, alebo jeho ukončenie. Zdôraznil, že podľa čl. 4 ods. 1 zmluvy išlo o ofertu, ktorú žalobkyňa mohla i nemusela prijať. Po preštudovaní, napokon žalobkyňa zmluvu riadne podpísala, vyhlásila, že zmluvu

podpísala dobrovoľne, čím vyjadrila svoju vôľu participovať a naplňovať dohodnutý zmluvný vzťah, čo podporila aj skutočnosť zaplatenia dohodnutého plnenia. Tri roky po podpise zmluvy poukázala na to, že sa cítila pod tlakom či zmluvu podpísať, keďže dokladom o zaplatení sa mala preukázať už pri zápise. Žalobkyňa považuje sponzorskú zmluvu za absolútne neplatnú, pretože obchádza Zákon o vysokých školách, keď škole poukázaný sponzorský dar považuje za školné, čím protizákonne platila za svoje vzdelanie, ktoré malo byť bezplatné. Súd prvého stupňa posúdil ustanovenia sponzorskej zmluvy za ustanovenia neodporujúce zákonom, nepriečiace sa dobrým mravom, dokonca ani zákon neobchádzajúce, keďže žiadne ustanovenie nepodmieňovalo zápis do školy, resp. zotrvanie v štúdiu zaplatením sponzorského príspevku. Naopak, sponzorská zmluva dávala možnosť dobrovoľne sa rozhodnúť, či študent bude s takouto formou daru súhlasiť alebo nie, pričom jeho nezaplatenie nebude mať pre jeho štúdium žiadne následky. Samotný fakt, že žalobkyňa si zrejme ustanovenia zmluvy vysvetľovala tak, že nezaplatenie sponzorského daru bude mať za následok jej nepripustenie k štúdiu, resp. zabráneniu jeho dokončenia, nemohlo mať za následok neplatnosť takto uzavretej zmluvy. Záverom konštatoval, že zmluva uzavretá medzi účastníkmi nie je neplatná, keďže spĺňa všetky zákonom stanovené náležitosti s poukazom na § 34 OZ, ku ktorým patrí podmienka prípustnosti, podmienka, že nešlo o právny úkon "contra lege", že úkon bol urobený slobodne, vážne, určite a zrozumiteľne a zmluva nie je v rozpore s dobrými mravmi. Vzhľadom na vyriešenie tejto predmetnej otázky v neprospech žalobkyne, nebolo možné žalobe vyhovieť ani v nadväznom výroku týkajúcom sa bezdôvodného obohatenia. Rozhodnutie v časti trov konania odôvodnil s použitím § 142 ods. 1 O.s.p., konštatujúc, že žalovaní, ktorí mali v konaní úspech, si náhradu trov konania neuplatnili a preto im súd náhradu trov konania nepriznal.

Krajský súd v Trnave na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 19. júna 2013 sp. zn. 24 Co 118/2012 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v časti zamietnutia návrhu o určenie neplatnosti sponzorskej zmluvy potvrdil. Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej zamietajúcej časti o plnenie vo vzťahu k žalovanej 2/ zmenil tak, že žalovaná 2/ je povinná zaplatiť žalobkyni 1 327,46 € s 9,5 % ročným úrokom z omeškania od 5. januára 2007 do zaplatenia, v ostatnej zamietajúcej časti rozsudok potvrdil. Žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania – teda v zamietajúcej časti a vo výroku o náhrade trov konania (§ 212 ods. 1 a ods. 2 písm. b/ O.s.p.), po nariadenom odvolacom pojednávaní, na ktorom zopakoval dokazovanie vykonané

súdom prvého stupňa a toto dokazovanie doplnil opätovným výsluchom účastníkov a oboznámením sa s listinnými dôkazmi, postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 1 O.s.p.), dospel k záveru, že preskúmaný rozsudok prvostupňového súdu je správny, čo do zamietnutia návrhu o určenie neplatnosti zmluvy proti žalovanej 1/. Vo vzťahu k žalovanej 2/ v časti 40 000 Sk s úrokom z omeškania od 7. septembra 2003 a v ostatnej napadnutej zamietajúcej časti nie je vecne správny. Odvolací súd dospel k záveru, že v danej veci bolo vykonané dokazovanie v dostatočnom rozsahu na zistenie skutkového stavu, súd prvého stupňa vo veci aplikoval správne právne predpisy a zákonné ustanovenia, avšak vykonané dokazovanie nesprávne právne vyhodnotil, v dôsledku čoho dospel k nesprávnym právnym záverom. Ďalej uviedol, že určovací návrh podľa § 80 písm. c/ O.s.p., nemôže byť spravidla opodstatnený tam, kde možno žalovať na splnenie povinnosti podľa § 80 písm. b/ O.s.p., (R 17/72). Takto je tomu i v danom prípade, keď predmetom konania je okrem určovacieho návrhu i návrh na plnenie na základe neplatnej zmluvy, pričom tvrdenú neplatnosť zmluvy uzavretej medzi účastníkmi musí súd posúdiť ex offio ako otázku predbežnú a preto na návrhu o určenie neplatnosti zmluvy v tomto prípade nie daný právny záujem. Pokiaľ súd návrh v tejto jeho časti zamietol, keď vychádzal pri rozhodnutí z iných právnych záverov a vec nesprávne právne posúdil, je jeho rozhodnutie i napriek tomu vo výroku vecne správne. Ďalej odvolací súd konštatoval, že žalovaná 2/ pre ktorú prijala sponzorský príspevok žalovaná 1/, keďže v zmysle zákona nemala možnosť vyberať školné, sa túto skutočnosť snažila obísť uzavretím sponzorských zmlúv so študentmi pod názvom darovanie sponzorského príspevku. To v podstate znamená darovanie finančných prostriedkov, ktoré vo svojej podstate spĺňajú účel a význam školného, preto ich postup treba považovať za obchádzanie zákona. Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam, keďže odvolací súd dospel k záveru, že sponzorská zmluva, na základe ktorej poskytla žalobkyňa žalovanej 1/ plnenie pre žalovanú 2/, je neplatná z dôvodu, že nebola urobená slobodne, bola urobená pod nátlakom a obchádza zákon. Preto plnenie poskytnuté na jej podklade je bezdôvodným obohatením z neplatného právneho úkonu, ktoré musí vydať ten, kto ho obdržal, tzn. v danom prípade žalovaná 2/. Vzhľadom na takýto stav vo veci plnenia – vydania bezdôvodného obohatenia na strane žalovanej 1/ ide o subjekt, ktorý nebol pasívne legitimovaný v konaní, pretože plnenie od žalobkyne prevzala s tým, že adresátom a prijímateľom sponzorského príspevku bola žalovaná 2/. Preto odvolací súd považoval za dôvodné návrh proti žalovanej 1/ zamietnuť. Ďalej odvolací súd konštatoval, že v konaní zo strany žalovanej 2/ bola vznesená námietka premlčania, na ktorú súd musel prihliadnuť. Žalobkyňa sponzorský príspevok na školský rok 2003/2004 zaplatila vkladom hotovosti na bankový účet dňa 7. septembra

2003 v sume 40 000 Sk. Návrh o vydanie bezdôvodného obohatenia bol súdu doručený 7. septembra 2006. V zmysle ust. § 107 ods. 1 OZ vyplýva, že návrh v časti 40 000 Sk, t. j. vrátenia, sumy 40 000 Sk zaplatenej ako sponzorský príspevok na rok 2003/2004, bol podaný po uplynutí 2-ročnej subjektívnej premlčacej lehoty, preto s prihliadnutím na vznesenú námietku premlčania bolo dôvodným návrh proti žalovanej 2/ v tejto časti zamietnuť. Dôvodným zostal návrh na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré žalobkyňa zaplatila v druhom ročníku štúdia v sume 40 000 Sk dňa 19. októbra 2004. Odvolací súd potom v súlade s ustanovením § 220 O.s.p. zmenil rozsudok súdu prvého stupňa v zamietajúcej časti a žalovanej 2/ uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1 327,46 € ako bezdôvodné obohatenie v súlade s ustanovením § 451 ods. 1, 2 OZ. Odvolací súd v zmysle ustanovenia § 517 ods. 2 OZ, priznal žalobkyni aj úrok z omeškania, a to vo výške 9,5 % v súlade s § 3, § 4 nariadenia vlády SR č. 87/95 Z.z. O trovách konania odvolací súd rozhodol podľa § 142 ods. 2, § 224 ods. 1 a 2 O.s.p.

Proti rozsudku odvolacieho súdu v jeho zmeňujúcej časti podala dovolanie žalovaná 2/. Dovolanie podala z dôvodu podľa § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 237 písm. f/ O.s.p. (odňatie možnosti účastníkovi konať pred súdom), ako aj z dôvodov podľa § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. (konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a rozhodnutie odvolacieho súdu zároveň spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci). Odvolaciemu súdu vyčítala nepreskúmateľnosť a prekvapivosť jeho rozhodnutia. Uviedla, že vo veci nebolo nariadené pojednávanie, hoci na to boli splnené zákonné podmienky. Poznamenala, že odvolací súd sa môže odchýliť od hodnotenia dôkazov zistených súdom prvého stupňa len vtedy, ak dôkazy sám vykoná. Navrhla aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu, alternatívne aby ho zmenil tak, že rozsudok súdu prvého stupňa potvrdí v celom rozsahu.

Žalobkyňa dovolaciemu súdu vo svojom vyjadrení navrhla dovolanie žalovanej 2/ zamietnuť a žalovaných 1/ a 2/ zároveň zaviazat' na úhradu náhrady trov právneho zastúpenia žalobkyne.

Žalovaný 1/ sa k podanému dovolaniu písomne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), ktorý je zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.) proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu podľa § 242 ods. 1 O.s.p.

a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu je v napadnutej časti potrebné zrušiť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Občiansky súdny poriadok upravuje prípustnosť dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu v ustanoveniach § 237 a § 238.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom, ktorým v zamietajúcej časti o plnenie vo vzťahu k žalovanej 2/ zmenil rozsudok súdu prvého stupňa. Preto dovolanie žalovanej 2/ proti tomuto rozsudku je v jeho zmeňujúcej časti prípustné podľa § 238 ods. 1 O.s.p.

Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. dovolanie je tiež prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej.

Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi. Obligatórne (§ 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tiež tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolacie dôvody pritom neposudzuje len podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., zaoberal sa dovolací súd predovšetkým otázkou, či konanie v tejto veci nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t. j., či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka byť účastníkom konania, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nedostatku návrhu na začatie konania tam, kde konanie sa mohlo začať len na takýto návrh, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať alebo prípad rozhodovania vylúčeným sudcom či súdom nesprávne obsadeným).

Podľa ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Pod odňatím možnosti pred súdom konať v zmysle tohto ustanovenia treba

rozumieť taký závadný procesný postup, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) ak súd koná vo veci uplatnenia práva osoby určenej v čl. 46 ods. 1 ústavy inak ako v rozsahu a spôsobom predpísaným zákonom, porušuje ústavou zaručené právo na súdnu ochranu (I. ÚS 4/1994).

Citovaný čl. 46 ods. 1 ústavy (podobne aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru) je primárnou ústavnou bázou pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany, a tým aj „bránou“ do ústavnej úpravy jednotlivých aspektov práva na súdnu a inú právnu ochranu, zakotvených v VII. oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až 50 ústavy), normujúcich rámec, v ktorom je možné domáhať sa jeho rešpektovania (m. m. I. ÚS 22/2003).

Obsah práva na súdnu ochranu čl. 46 ods. 1 ústavy nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva, alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov. Každé konanie súdu, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu (I. ÚS 26/1994). K odňatiu práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy preto dochádza aj vtedy, ak sa niekto (každý) domáha svojho práva na súde, ale súdna ochrana tomuto právu nie je priznaná, alebo nemôže byť priznaná v dôsledku konania súdu, ktorý je v rozpore so zákonom (III. ÚS 72008).

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, vyplýva aj z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Judikatúra tohto súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď

práve na tento argument (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, str. 12, § 29; Hiro Balani c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B, Georgiadis c/a Grécko z 29. mája 1997; Higgins c/a Francúzsko z 19. februára 1998).

Ústavný súd podľa konštantnej judikatúry (IV. ÚS 115/2003, III. ÚS 209/2004) tiež vyslovil, že „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 6 ods. 1 Dohovoru), je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia“.

Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Krasko c/a Švajčiarsko z 29. apríla 1993, séria A, č. 254-B, str. 49, § 30).

Ustanovenie § 157 ods. 2 O.s.p. i právna teória civilného procesu vymedzila požiadavky na kvalitatívnu správnosť odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Medzi tieto patria požiadavky vzťahujúce sa na hodnotenie dôkazov. Z formulácie § 132 O.s.p. vyplýva, že súd je povinný dôkazy navzájom si odporujúce hodnotiť a ďalej zdôvodniť, prečo niektoré z nich považuje za nevierohodné, prečo niektoré odmietol vziať pri formulovaní rozhodnutia do úvahy a prečo sa niektorými dôkaznými návrhmi odmietol vôbec zaoberať. Rozhodnutiu súdu vo veci samej musí teda predchádzať činnosť súdu zameraná na spoľahlivé zistenie skutkového stavu – dokazovanie zodpovedajúce garanciam spravodlivého súdneho konania v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru, najmä garanciam obsiahnutým v princípe rovnosti zbraní a právo na kontradiktórne konanie (I. ÚS 52/2003). Nedostatky odôvodnenia rozhodnutia v hodnotení dôkazov spolu s nevysvetlením dôvodov, prečo sa súd odmietol zaoberať navrhnutými dôkazmi, preto môžu zakladať vadu nepreskúmateľnosti rozhodnutia. Neznamená to však bez ďalšieho, že každý nedostatok odôvodnenia rozhodnutia automaticky zakladá jeho nepreskúmateľnosť (či arbitrárnosť). V každom jednotlivom prípade súd skúma intenzitu porušenia vzhľadom k odôvodnenosti rozhodnutia ako celku.

Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu nezodpovedá vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že preskúmal napadnuté

rozhodnutie v zamietajúcej časti a vo výroku o náhrade trov konania (§ 212 ods. 1 a ods. 2 písm. b/ O.s.p.), vo veci nariadil odvolacie pojednávane, na ktorom zopakoval dokazovanie vykonané súdom prvého stupňa a toto dokazovanie doplnil opätovným výsluchom účastníkov a oboznámením sa s listinnými dôkazmi. Následne ale uviedol, že vo veci postupoval bez nariadenia odvolacieho pojednávania, pričom poukázal na ustanovenie § 214 ods. 1 O.s.p., ktoré ale upravuje problematiku pojednávania na odvolacom súde (str. 9 rozsudku odvolacieho súdu). Ďalej v texte odôvodnenia svojho rozhodnutia už odvolací súd konštatoval, že v danej veci bolo dokazovanie súdom prvého stupňa vykonané v dostatočnom rozsahu na zistenie skutkového stavu (str. 11 rozsudku). Z uvedeného vyplýva, že rozhodnutie odvolacieho súdu je vnútorne protirečivé a nepreskúmateľné. Nie je z neho totiž možné bez akýchkoľvek pochybností zistiť, či odvolací súd považoval v súdnej veci za potrebné postupovať v zmysle § 214 ods. 1 písm. a/ O.s.p., teda nariadiť vo veci odvolacie pojednávane za účelom doplnenia dokazovania, alebo naopak považoval dokazovanie vykonané súdom prvého stupňa za dostatočné. Až štúdiom v súdnom spise dovolací súd zistil, že odvolací súd odvolacie konanie nenariadil a doplnenie dokazovania, napriek tomu, že to uviedol v odôvodnení svojho rozhodnutia (opätovný výsluch účastníkov, oboznámenie sa s listinnými dôkazmi) nevykonával.

Nepreskúmateľnosť rozsudku odvolacieho súdu, majúca za následok jeho nepresvedčivosť je vadou konania, ktorou sa, ako už bolo uvedené, účastníkovi odníma možnosť riadne konať pred súdom. So zreteľom na uvedené dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu v napadnutej časti v spojení s nadväzujúcimi uzneseniami zrušil (§ 243b ods. 1 O.s.p.) a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dovoľaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu nebolo možné v dovolacom konaní podrobiť prieskumu z hľadiska správnosti zaujatých právnych záverov, lebo vzhľadom na už spomenutú vadu konania, nemožno posúdiť, či napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na (ne)správnom právnom posúdení veci.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na záver poznamenáva, že ak sa v novom rozhodnutí odvolací súd odchýli od skutkových zistení súdu prvého stupňa na základe bezprostredne pred ním vykonaných dôkazov (tak ako to urobil v napadnutom rozhodnutí, keď po skutkovej stránke rozlične vyhodnotil listinné dôkazy, a to najmä sponzorskú zmluvu, list o financovaní štúdia) bude jeho povinnosťou dokazovanie v zmysle § 213 ods. 3 O.s.p. v potrebnom rozsahu opakovať a zadovážiť si tak rovnocenný podklad pre odlišné hodnotenie dôkazov v zmysle § 132 O.s.p. Len takýto postup je v súlade so zásadou priamosti a ústnosti civilného procesu, ktoré zásady zostali zachované aj po účinnosti novely Občianskeho

súdneho poriadku vykonané zákonom č. 273/2007 Z.z. vrátane novely uskutočnenej zákonom č. 348/2008 Z.z. Je neprípustné, aby odvolací súd k svojim odlišným skutkovým zisteniam, dospel len na základe prehodnotenia dôkazov vykonaných súdom prvého stupňa. Na to, aby ich mohol inak zhodnotiť, ich musí v odvolacom konaní opäť vykonať.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. októbra 2014

JUDr. Viera Petříková, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová